

јој страсти води рат против Бога, као што се некада сатана узбунтовао и подигао на небу рат против Бога да му се више не би покоравао и да би живео по својој вољи.

Када горди, сујетни, самољубиви, властољубиви, сурови, гневљиви, завидљиви, арогантни, надмени, непослушни и остали удовољавају својој страсти и зарад свога „ЈА“ понижавају друге, онда они као да подижу мач на Бога и као да говоре Христу: „Не желимо да следујемо Твојем примеру, не желимо да будемо кротки и незлобиви! Не допада нам се Твој закон! Нека се они нама покоравају, а не ми њима!“

Избави нас Господе од оваквог помрачења! Са гордима обично овако и збуде. Уколико се на време не зауставе, не покају, постају богопротивни.

Сваким грехом, чак и најмањим, у души слаби благодат Божја, а смртним грехом људи је потпуно губе и постају достојни вечне казне.

Горди излазе из власти Божјег закона, зато сами себе лишавају заштите и покрова Божјег. Они трпе поразе на свим својим путевима. Живећи у телу они су већ мртви душом, и још за живота окушају адска мучења: усамљеност, мрачно уније, тескобу, злобу, мржњу, бесплодност, мрак и очајање.

На питање: **"Како препознати гордост у себи"**? Јаков, архиепископ Нижеградски пише следеће:

"Да би је схватио, осетио, замисли како би се осећао када људи из твоје околине учине нешто што је супротно твојој вољи. Уко-

лико се у теби најпре не рађа мисао да са кротошћу исправиш грешку коју су други начинили, већ се јавља незадовољство и гневљивост, знај да си горд и то дубоко.

Ако те и најмањи неуспеси растужују и наводе тегобу и уније тако да те чак ни мисао о Божјем Промислу који учествује у нашим делима не весели, онда знај да си горд и то дубоко.

Ако си ватрен према сопственим потребама, а хладан према потребама других онда знај да си горд и то дубоко.

Уколико си у несрећама других, макар ти они били и непријатељи, весео, а у неочекиваним срећама твојих ближњих тужан, онда знај да си горд, и то дубоко.

Уколико те растужују и незнатне примердбе о твојим недостацима, а похвале о непостојећим достојанствима у теби су ти пријатне, усхићују те, онда знај да си горд и то дубоко".

Шта се још може додати овим знацима по којима ћемо распознавати гордост у себи? Још само то да уколико на човека наиђе страх, то је такође знак гордости. Свети Јован лествичник пише о томе овако: "Горда душа је робиња страха; надајући се на себе она се боји и слабог звука творевине и самих сени. Страшљиви се често лишавају ума, а и праведно је. јер праведно Господ оставља горде да би и остале научио да се не преузносе"

Још он пише: "Образ крајње гордости се састоји у томе да човек ради славе лицемерно показује врлине којих у њему нема"

МАНАСТИР УСПЕЊА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ - ПОДМАИНЕ
СА БЛАГОСЛОВОМ ИГУМАНА - ЈЕРОМОНАХА РАФАИЛА

ДРУГА НЕДЕЉА ЧАСНОГ ПОСТА - ПАЧИСТА
СВЕТОГ ГРИГОРИЈА ПАЛАМЕ

свети апостоли Архип, Филимон и Апфија

Мк. 2, 1 - 12, зч. 7; Јн. 10, 9 - 16, зч. 36.

Јевр. 1, 10 - 2, 3; зч. 304; 7, 26 - 8, 2, зч. 318.

прошогереј Александар Шаргунов

КАДА ХРИШЋАНСТВО ИЗГУБИ СВОЈЕ НАЗНАЧЕЊЕ

Црква слави спомен на светог Григорија Паламу, великог богослова XIV века, "проповедника благодати", како му појемо у тропару. Свети Григорије је учио о Нетварној, Таворској, Божанској светлости Преображења, која никада не почиње и никада се не завршава, већ свагда пребива тамо где и Господ, у Цркви Његовој, и ми смо призвани да будемо сведоци ове светлости, ми можемо видети ову светлост, присаједињујући јој се по дару Христовом, по мери очишћења наших срдаца.

Када хришћанство изгуби своје назначење, тако да не буде више никоме опасно, тада ће његови непријатељи, јавни или тајни, са усхићењем фокусирати поглед ка временима његове минуле славе. Без страха од благодати која љубављу сагорева срца, они неће штедети на похвалама монашког делања, ни са чим

упоредиве лепоте богослужења, црквене речи, савршенства његове философије. Био је то, рећи ће они, велики тренутак наше цивилизације. Они ће признати способност хришћанства да продре у дубине људског духа. О његовим моралним и културним вредностима говориће са уважавањем, помешаним са жалашћу. Подвиги ће да без обзира на неке непожељне карактеристике, на сувишни догматизам и елементе фанатизма, оно је помогло људском роду у његовом формирању и развоју. Постепено изгубивши своју бескорисну устремљеност ка небесима, оно је успело да се оваплоти у земаљском. Али, додаће они, на крају крајева, као и све на свету, оно је исцрпљено, превазиђено. У то време у предивним храмовима са иконама ремек-делима, чуће се древни знамени распеви и на очиглед радозналаца биће демонстрира-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

ни евхаристијски сасуди – драгоцени музејски експонати.

Када хришћанство не буде више никоме сметало, како је рекао један богослов, одаће му хвалу, на крају, по правди, и она

јој поштоватељки, на питање дали је тачно да су се испунили сви знаци Другог Доласка: “Не, не сви. Али свакако да је и телесном виду јасно, а духовном откривено, да је раније Црква обухватала

Дакле, мерило нашег усмерења јесте радост, која одређује где се налазимо и мир, који одређује куда идемо. Ако немам мира, то значи да сам кренуо погрешним путем. Усудићемо се да кажемо да ако свој мир налазимо у греху, онда је боље да одемо у грех. Грех је тада за мене драгоценији од свих Арханђела заједно. Наравно, у том случају ће други степен бити то да од греха стигнем до Раја, пошто уствари није могуће да грех донесе мир. Грех је највећа увреда за Бога и за човека. И поред тога, ако се мени чини да свој мир налазим у греху, нека одем у грех. Битан је мир. Само мир може да ми подари неки зрачак светлости, који ће ми у наставку открити Бога.

архимандрит Емилијан Симонојевић

ће бити нешто попут посмртне похвале. И тада ће наступити потпуна надмоћ греха и смрти. Због умножења безакоња охладнеће љубав; со ће престати да буде слана, сунце ће се помрачити и месец неће сијати својом светлошћу.

Ми видимо да су намере непријатеља озбиљне, и зато у време Великог Поста не иштемo једноставно утеху у неиздрживим невољама, већ Самог Утешитеља, Духа Истине. Свети Игњатије Брјанчанинов се молио за свога пријатеља: “Госпoде, дај Леониду духовну утеху, да би његова вера постала жива, срдачна, а не једноставно слушање речи!” Преподобни Силуан Атонски се на тај начин молио за сав народ.

А оптински старац Нектарије, који је често говорио: “Како ја могу да будем наследник претходних старца! У њима је благодат била читав хлеб, а у мени кришка”, одговорио је једној сво-

широк опсег читавог хоризонта, а сада је као мали кружић; а у последње дане, сачуваће се у оваквом облику: један православни епископ, један православни јереј и један православни мирјанин. Не кажем ти да неће бити Цркве, биће је, али ће се Православље сачувати само у таквом облику” “Обрати пажњу на ове речи”, додао је, “схватити. Ето то је у читавом свету.”

Наравно, старац Нектарије није говорио буквално да ће остати један епископ, један свештеник и један мирјанин, већ у смислу да док у Цркви постоји макар један човек који истински иште спасење, ради тог једног човека Господ неће одузети благодат од ње. И наилазе таква искушења да без двоструке благодати нико, ниједан човек, не може се одржати у истини и љубави.

Ето о чему нам говори данашњи празник. У простору у коме

влада лаж сваки хришћанин треба да буде богослов, онај који може рећи реч, слово, о Богу, не зато што зна све о Христу, већ зато што познаје Христа. Као што и сам Христос говори: “И Ја знам моје и моји знају Мене” (Јн. 10, 14). На овај начин треба да идемо кроз пост, да би на његовом крају, заједно са Црквом многим устима појали: “Васкрсење Христово видевши”. Слично апостолима о којима смо слушали у Јеванђељу које се читало на бдењу, требамо да сами додирнемо ране Његове и Васкрсење Његово, јер је без тога немогуће живети даље. Да би смо могли говорити другима, не само оно што смо слушали, већ и оно што смо својим очима видели, оно што су дотакле наше руке. Реч Живота, јер Живот нам се јави. Богослов се постаје молитвом и постом. Богословље је продужетак молитве (треба бити на једном и истом језику, на оном на ком се говори са Богом) и продужетак поста, као одговорно давање себе, душом и телом, Христу Богу. Сви памтимо ове речи: “Ако си богослов онда се чисто мо-

лиш, и ако се чисто молиш, онда си богослов”

Ето, у каквим се опасностима налазимо. У почетку, чисто људска мудрост, за коју неопходност живота у духу изгледа као лудост, а након ње, колапс свести и погибао. Не иде одмах, како је говорио свети Теофан Затворник, богоборни атеизам, већ у почетку једноставно, прихватање “врховног ума”. Али наш Бог је више него “врховни ум”, Он је Отац Који воли, Син Који је био распет и победио свет, и Дух Свети – Светлост Која просвећује свакога човека који долази у свет.

Време је поста и молитве. Буди спреман, хришћанине, да свом својом крвљу исплатиш једну кап благодати, купљену бесценом ценом! Ми морамо да им засметамо, да задржимо зло, да будемо “они који задржавају”, они који су на самом делу причасни сили Божјој, благодати Светог Духа, да запушимо уста корупције и лажи, већ отворена за изрицање последње пресуде Цркви.

схијуман Сава **СЕМЕ САТАНЕ**

Гордост – то је застрашујућа душевна болест, која се веома тешко лечи. Нема мрскијег греха пред Богом од гордости. Свети Оци је називају „семеном сатане“.

Гордост је крајња самоувереност, са одбацивањем свега што није моје; извор гнева, суровости, раздражености и злобе; одбацивање Божије помоћи. Али управо

горделивац има нарочиту потребу за Богом, јер њега људи не могу спасити, када болест достигне последњи стадијум.

Проналазач овог греха, пали анђеоло теме, сам је сагрешио супротстављањем Богу, односно гордошћу и сав људски род увео у ту душегубну страст.

Сваки грешник који угађа сво-